

Передплата
 на «РУСЛАНА» вкочисля:
 в Австрії:
 на цілий рік . . . 30 пер.
 в п.ч року . . . 10 пер.
 на чверть року . . . 5 пер.
 за місяць . . . 1-70 пер.
 За границю:
 цілий рік . . . 16 рублів
 або 36 франків
 на рік року . . . 8 рублів
 або 18 франків
 Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Барвеш ми очи і душу ми виреш: а не вольмеш милости і віри не вольмеш,
 бо руске ми сердце і віра руска.» — В Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
 крім неділі і руских святах
 з 5½ год. пополудня.

Редакція, адміністрація і
 експедиція «Руслана» під
 ч. 1. пл. Дембровского (Хорун-
 щини). Експедиція місцева
 в Агенції Соколовского в
 пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає слідше
 на попереднє застереженє.—
 Рекламації неопечатаніє
 вільні від порта. — Оголо-
 шення звичайні приймають
 ся по ціні 20 с. від стріч-
 ки, а в «Надісланім» 40 с.
 від стрічки. Подяки і прив-
 атні донесення по 30 сот.
 від стрічки.

Сесія спільних делегацій.

(X) В п'ятницю відкрито у Відні се-
 сию спільних делегацій вибраних дер-
 жавною радою і угорским соймом. Зібра-
 лись они на коротеньку сесию, котрої
 задачею ухвалити бюджетову провізорию
 на 1908 р. Позаяк рівночасно відбували
 ся ще засідання обидвох палат державної
 ради, австрійська отже делегація була
 приневолена впросити ся до палати долі-
 шньо-австрійского сойму (угорська деле-
 гація відбуває у Відні свої засідання в
 палаті угорского міністерства при цісар-
 ськім дворі в Банковій улиці).

Вигляд австрійської делегації, вибрани-
 ної вперше з посольської палати за-
 гального голосованя, був в дечім відмін-
 ний від попередних делегацій. Війшли до
 неї переважно консервативні і славянсь-
 кі живля, а також вперше опинило ся
 тут чотирох социал-демократів. Тіснота
 соймової салі спричинила, що в перших
 лавах засіли чотири міністри спільні:
 бар. Е р е н т а л ь (загр. справ), Б у р и-
 н н (скарбу), Ш е н а й х (війни) і гр.
 М о н т е к у к у л і (маринарки), а побіч
 них міністер-президент бар. Б е к. Сей
 появив ся вперше в делегації на основі
 ухвали авст. делегації з 7. січня 1907
 р. (в угорській делегації також давнійше
 являв ся все угорск. міністер-президент).
 Русини мимо значного числа дістали
 лише оден мандат (Романчук війшов до
 комісії для загран. справ), але вперше
 вибрано заступником з московского
 клубу д-ра Короля.

Президентом делегації вибрано пос.
 д-ра Віктора Ф у к с а, котрий в своїй
 промові виминав усякого політичного на-
 тяку. Заступником вибрано члена палати
 вельмож М а д е й с к о г о.

Другого дня відбуло ся торжествен-
 не прийняття делегації, наперед угорскої,
 відтак австрійскої в престольній салі ці-
 сарского двора. Президент Фукс виголо-
 сив промову до монарха і висловив ра-
 дість з нагоди подужаня, на що цісар
 відповів престольною річю, в котрій вка-
 зав на незвичайно сердешні і приязні
 відносини з иншими державами європей-
 скими, які дали спримогу обезпечити
 тривкий мир а тим самим і спокійний
 розвиток монархії. Зазначив відтак, що
 вимаганя військового бюджету не будуть
 підвиснені та що Босна і Герцеговина
 покривають видатки з власних доходів.
 Опісля розмовляв цісар довший час з
 президентом д-ром Фуксом і віцепрези-
 дентом д-ром Мадейским. З иншими де-
 легатами не розмовляв цісар, як се було

давнійше, позаяк по тяжкій перебутій
 недужі ще лікарі наказують монарсі
 берегти ся.

Делегації предложено в справі Ма-
 кедонії т. зв. Червону Книгу (збір до-
 тичних актів в македонській справі).

Ухваленєм бюджетової провізориї на
 1908 р. закінчила делегація сю коротку
 вступну сесию.

Вісти з Петербурга.

Ще оден рак на організмі московскої Церкви.

В самім Петербурзі повстала нова
 «грецько-православна» секта, яка називає
 себе «Йоанитами». Она вже естvue вправ-
 ді кілька літ, але доперва тепер при
 «свободі визнаня» дав про себе чути, а
 де і то не много. На разі оповідають
 про сю секту, що она пориває хлопців
 малих і дівчата, котрі відтак укриває в
 своїх закамарках і в своїм дусі «вихо-
 вує». Кілька подробиць в вже певних.
 Секта носить назву від свого основника
 Івана Кронштадского, котрого почитає
 яко видимого голову. Між Йоанитами а
 петербурским митрополитом треває вели-
 кий спір. Вправді митрополит Антоній
 жив з Іваном Кронштадским в добрих
 відносинах, але ему тепер дуже прикро,
 коли его (Йоана) ученики виступають зі
 своєю наукою, що в особі Йоана Крон-
 штадского обьявив ся Христос і Йоанови
 належить ся честь Бога. Тому то ми-
 трополит Антоній оповістив в тій справі
 свою «теологічну гадку» про ествованє
 Ісуса Христа в Івані Кронштадским яко
 «неправдоподібну і хибну». Гадка, як
 видно, не в зовсім сміла, але у Йоанитів
 викликала громи обуреня. Сейчас зійшла
 ся їх старшина і опублікувала проти
 Антонія меморіял, де збиває ся ересь
 митрополита, а заразом на підставі св.
 письма ясно доводить ся, що Іван Крон-
 штадский є не лиш чудотворцем, але
 прямо самим Богом, о скільки
 Христос в нїм знов обьявляє ся. Яко та-
 кий буде Іван судити небо і землю, за-
 для чого природно також митрополит
 Антоній не в достойний Іванови ремінь
 від сапогів розв'язати. Далі сей меморіял
 обговорює також сьвятість небіжки ма-
 тери Порфірії, котра має нині назву
 «бабки кронштадскої і приятельки від
 сердца» Івана. Брошуру сю мають розши-
 ряти по всіх містах «сьвятої» Росії.

Злобні видумки д-ра Івана Франка.

Написав
 Іван Верхратский.

(Дальше).

Тріолети.*)

Заспів.

Тріолети заспіваймо!
 Нумо, нумо милий брате

Піснь сердечну виливати
 Тріолети заспіваймо,
 Серця долю ізгадаймо,
 Серцю волю треба дати —
 Тріолети заспіваймо,
 Нумо, нумо милий брате!

Не знаю, може й виноват.

Не знаю, може й виноват —
 Прости мене моя ти мила,
 За тя все гадка буде цвила
 Не знаю, може й виноват.
 Ідкі думки мя палаять
 І згадок першить ся могила —
 Не знаю, може й виноват,
 Прости мене моя ти мила!

Нова за пісню ле ся піснь!

Нова за пісню ле ся піснь,
 Коли заглянув в сині очи,
 Слеза зриницю ми полоче, —
 Нова за пісню ле ся піснь!
 Самітному скучить ся живнє,
 Бо серце поділитись хоче —
 Нова за пісню ле ся піснь.
 Коли заглянув в сині очи!

Над ранком сніло ся мені!

Над ранком сніло ся мені,
 Що пригортав тя до серденька,
 Що білу цілував рученьку,
 Над ранком сніло ся мені.
 Прокинувся — я на стороні
 Сам — й полила ся сліз річенька,
 Над ранком сніло ся мені,
 Що пригортав тя до серденька.

Не дбаю.

Не дбаю, може й погудуть,
 Що я співаночки співаю,
 Квилю мов пташка ревно в гаю
 Не дбаю, може й погудуть!
 Сердечні пісоньки пливуть,
 Як філі бистрі у ручаю —
 Не дбаю, може й погудуть,
 Що я співаночки співаю.

Снажи, гніздочко де зовеш?

Скажи, гніздочко де зовеш,
 Мій соловію щебетливий,
 Мову сердцю завсе милий,
 Скажи, гніздочко де зовеш?
 Чи гнівом все ще веселиш
 Рісні черлені калини —
 Скажи, гніздочко де зовеш,
 Мій соловію щебетливий?

Минають дні, минають ночі.

Минають дні, минають ночі —
 А на калині вяне цвіт,
 І сумно вітер шелестить —
 Минають дні, минають ночі.
 Мина веселя час урочий,
 В округ темніє, меркне світ —
 Минають дні, минають ночі,
 А на калині вяне цвіт!

Я бистрим соколом возніс ся

Я бистрим соколом возніс ся
 Над партій злобних сірий мрак,
 Не криє темний мя облак —
 Я бистрим соколом возніс ся.

І з думкою наро́да зріс ся
Распі́ відсунути маняк —
Я бистрим соколом возніс ся
Над партій злобних сірий мрак!

О, де же дів ся оний час?
О, де же дів ся оний час,
Коли твою пестив я руку,
Від тебе щастя мав поруку,
О, де же дів ся оний час!
Безворотно покинув нас,
В душі лишив пекольну муку —
О, де же дів ся оний час,
Коли твою пестив я руку!

Скажи, калинонько моя!
Скажи, калинонько моя
Чому к могилі ти ся клониш,
Чому рісні віточки рониш,
Скажи, калинонько моя,
Чи давить грудь твою тоска,
За милим ся з розпуки томиш,
Скажи, калинонько моя,
Чому к могилі ти ся клониш?

Хто любе серце потеряє.
Хто любе серце потеряє,
Тому веселий меркне світ,
І згадка поре грудь мутить.
Хто любе серце потеряє,
Від того щастя утікає —
Печаль — тоска его гвітить —
Хто любе серце потеряє,
Тому веселий меркне світ!

Не треба жадної принуки!
Не треба жадної принуки
Тому, в кого любов цвіте,
Кого любов до діла пре —
Не треба жадної принуки!
Нехай вражда му вяже руки,
Любов ті вязи відойме —
Не треба жадної принуки
Тому, в кого любов цвіте!

Полетів мій голубець.
Полетів мій голубець,
Мій біленький полетів —
Де ж ах, де-ж він ся задів?
Полетів мій голубець
Понад синих гір краєць,
На рожевих хмарах плив,
Полетів мій голубець,
Мій біленький полетів!

Квилить сумненько соловій.
Квилить сумненько соловій,
Червона хилить ся калина
І плаче слези вся долина,
Квилить сумненько соловій,
Остав самітний, без надій,
Не горне любя го дружина;
Квилить сумненько соловій,
Червона хилить ся калина.

Летіла зазуленька в гай.
Летіла зазуленька в гай,
Летіла бистро сизокрила,
Сизеньке піречко ровила,
Летіла зазуленька в гай;
Гей над широкий, над Дунай
Злетіла, жально заквилила,
Летіла зазуленька в гай,
Летіла бистро сизокрила.

Без просліду.
За годом проминає гід,
Без просліду все прогуло,
Що серцю дороге було —
За годом проминає гід,
Змучене серце затремтять,
Шатро жалобне розвяло:
За годом проминає гід,
Без просліду все прогуло!

В городі любисти цвітуть.
В городі люблики цвітуть,
Коли-ж прибудеш мій миленький?
Пославсь барвінок хрещатенький,
В городі люблики цвітуть,

Вінець мов цвітками плетуть,
Цілюють розмай зеленський —
В городі любисти цвітуть,
Коли-ж прибудеш мій миленький?

Тріолет.

Нема стишка над тріолет!
Бренить він мов домашна річка,
Смирненька, тиха, певеличка,
Нема стишка над тріолет!
У море чутств впадає гнеть
І тоне в нім, як срібна стрічка,
Нема стишка над тріолет,
Бренить він мов домашна річка!

Тільки уважали ми достаточним подати в короткості з оригінальних поезій особно видаваних нами. Певно об'яв то відрадний, коли видимо молодих людей займаючих ся літературою, хотьби навіть тут і там — що зовсім природно — оказались і недостатки в працях молодих трудовників ставлячих перші кроки на полі письменства; та зовсім гидко і мерзко, коли зарозумілі 18—20-літні молодяки нападають способом неприличним на людей, що трудили ся для справи вже тогді, коли молодяки ще лізали рачки. На мене напали співробітники «Друга» нагально і протемко справди з розхвостаною зухвалостію. Опісля почато нападати вже твердих. Щоби показати тим молоденьким літератам, кільки ще їм не стає, як дуже не знають народної бесіди, як дуже єї пестрять всякими примішками, як дуже недовершені їх твори, я написав згадану в горі брошуру. Правда в першій роз'яреню я помістив прикінці палкий відзив, котрий можна було опустити, бо-ж кождий, хто брошуру мою прочитає, і сам виробить собі суд про стійність «Друга». Против «Друга» я виступив перший, опісля доперва в міру нападана все критикуючих молодиків на «твердих», обізвали ся неприхильно також «Слово» і «Сіон». Довідність рецепти Драгоманова обвалити всі авторитети спробували молоденькі тогді «народовці» самоперше на мені, поборнику самоствійности малоруского язика; то був перший практичний наслідок місії Драгоманова. Нині по літах, я-б вже і рад про все те забути, та би і не згадував навіть; та що-ж, як перше тим виступом против мене кермувала руда зависть, так по літах знов вибухнула і спонукала мене розвинути прагматичну нитку цілої події і виказати єї звязь і основу.

Певно, що в осуджуваню нашого, мало розвиготого язика, іменно в молодих літератів, треба бути врозумілим. Де-ж мали они навчити ся рускої термінології? Коли на примір п. Іван Франко писав: «мозг», «мяснї», «пасожити» місто малоруского мозок, мязи, галапаси, то се-ж і не диво, таж він вчив ся в гімназії польській, руского викладу, крім на годиві релігії і руского язика, яко предмету надобовязкового, він там не чув ніколи; звідки-ж він мав знати терміни рускі? Тоті терміни розсипані між людом, не упорядковані, не приведені в цілість, їх треба було доперва мовольною працею віднайти, упорядковати і приладити. Того молодяки одінити зовсім не уміли. Давай памлюжити саме того, котрий праведно і чесно трудив ся для придбання підвалин. Як дуже високо гнули кярпу тогдішні «поступники», що zatrudнені були в редакції «Друга» і мимо молоденьких літ своіх уважались аж геть-то старшими і зрілими, мож між іншими пізнати з того, що п. Іван Франко, тогді молодячок 20 літний виразив ся легковажно про поезію Корниля Устияновича: твори «молодого автора». Корніль Устиянович мав тогді 37 літ, значить саме був в силі мужеского віку. «Молодим» могла-б его назвати з гречности яка 18—20-літна панна. Та справди аж смішно становить ся, коли 20-літний голоус називає 37 літнього мужчину «молодим чоловіком».

По вийстю моєї брошури виміреної против «Друга» головні редактори тої газети хотіли мене скаргити за псоване інтересу (Gewerbeshörung), а навіть була у мене депутація зложена з Д., Б. і пок. Леоніда Заклинського (щирого впрочім та необачного чоловіка)

і виразила мені тоту загрозу, коли не відкличу моєго зазиву. Розуміє ся, не пришло до відклику з моєї сторони, але також до скорін дуже обиджених молодиків. Опісля «Друг» не переставав вже для самої послідовности нападати на мене при кождім новім моім творі; тільки-ж его напади вже дуже зміряли; видно, що молодяки побачивши свою неміч, не хотіли наражати ся на нову з моєї сторони критику, тим більше, коли узнали, що у мене, хоть і супокійна вдача, зуби острі...

(Дальше буде).

*) Як всі мої твори, так і «трілети» недорослі літерати «Друга» обругали. П. Іван Франко, хоть і скрив ся з самого початку помежи своїми товаришами, то таки бодай по части дав від себе деякі об'ясненя. Хоть я ему приватно дав достаточне вясненє, що то тріолет, так він, репродукуючи хотів «ліпше» сказати і написав, що тріолети походять від Французів і Італіян. Єсть се фальш. Тріолети маємо в французьким, іспаньским, німецьким і пр., та властиво форма тріолетів італіянська, а доперва від Італіян прийняли тріолети другі народи.

I. B.

НОВИНКИ.

— Календар. В середу: руско-кат.: Спирідіона еп.; римо-кат.: Рокд. Хр. — В четвер: руско-кат.: Євгенія, Ореста; римо-кат.: Стефана.

— Голоси в університській справі. З Ісбрука дістаємо отсю телеграму: Долучуємо ся до протесту проти нехтованя прав нашої мови на львівським університеті. Честь і слава потерпівшим нашим товаришам. — Українські богослови в Ісбруці. Володимир Лиско.

— В справі апетитів галичких «Москвичів» на признанє московської мови, як красвої пише «N. W. Tagblatt»: В салоні президента д-ра Вайскірхнера відбула ся вчера (т. є. в п'ятницю) в справі російських петицій посла д-ра Маркова конференція, в котрій взяли участь міністер внутрішних справ бар. Бінерт, від руского клубу Романчук і Василько і від руссофільських Русьнів о. Давадяк і др. Марков. Міністер заявив, що як на основі законів так і на основі результатів послідної переписи російську мову в Галиччині і на Буковині не можна вважати уживаною в краю. Опісля президент заявив, що не може вводити волі пос. Маркова що до друкованя его російських петицій в протоколі. Про те, чи якась петиція написана в російській чи в рускій мові рішати-муть делегат руского клубу проф. Колесса і делегат російського союзу о. Давадяк. А коли вони не дійдуть до порозуміння, то остаточно рішати-ме редактор руского Вістника державних законів. До заміток N. W. «Tagblatt» у — додає «Діло»: «З сього виходить, що москвофіли в сій справі власне рішучо програли і що їх петиції лиш на стільки будуть приймані до протоколу, на скільки вони підшиють ся під нашу руску мову. З сего видно, як ческі і польські протектори «галицько-руських» уміють розминати ся з правдою, щоб тільки «зробити опінію» для своїх пупілів. А що до змішаня особи проф. Ягіча в цілу ту справу, то в тім є стільки правди, що президент Вайскірхнер видав російські петиції д-ра Маркова до язикової оцінки проф. Ягічева, котрий сконстатував, що ті петиції писані не рускою, тільки російською мовою. І власне на основі сього ореченя рішено не приймати їх до протоколу. Про те, чи російська мова є в Галиччині «landesüblich», проф. Ягіч не мав рішати і не рішив, хоч не сумніваємо ся, що колиб его запитано в сій справі, то его відповідь не випала би на користь «галицько-руських». — На сю тему поговоримо ще з окрема.

До святкованя ювілею М. К. Заньковецкої. Для урядженя святя з приводу минулого ювілею М. К. Заньковецкої в Києві склав ся спеціальний комітет, до якого ввійшли Олександр Бородай, Борис Грінченко, Наталія Дорошенко, Микола Лисенко, Леонид Па-

